SKLEP SPLOŠNEGA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 22. junija 2011*

V zadevi T-409/09,

Evropaïki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE, s sedežem v Atenah (Grčija), ki jo zastopata N. Korogiannakis in M. Dermitzakis, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopata M. Wilderspin in E. Manhaeve, zastopnika,

tožena stranka,

zaradi odškodninske tožbe za povračilo škode, ki naj bi tožeči stranki nastala zaradi odločbe Komisije z dne 15. septembra 2004 o zavrnitvi njene ponudbe in oddaji javnega naročila drugemu ponudniku v okviru postopka javnega razpisa za opravljanje računalniških in drugih storitev, povezanih z informacijskim sistemom generalnega direktorata za ribištvo,

* Jezik postopka: angleščina.

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi J. Azizi, predsednik, E. Cremona (poročevalka), sodnica, in S. Frimodt Nielsen, sodnik,

sodni tajnik: E. Coulon,

sprejema naslednji

Sklep

Dejansko stanje in postopek

1 Tožeča stranka Evropaïki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE je 19. maja 2004 oddala ponudbo na javni razpis FISH/2004/02 za opravljanje računalniških in drugih storitev, povezanih z informacijskim sistemom generalnega direktorata (GD) Komisije Evropskih skupnosti za ribištvo (v nadaljevanju: prvo naročilo), ki je bil objavljen v Dodatku k *Uradnemu listu Evropske unije* 14. aprila 2004 (UL S 73, str. 61407).

2 GD za ribištvo je tožečo stranko z dopisom z dne 15. septembra 2004, ki ga je ta prejela istega dne, obvestil, da njena ponudba ni bila izbrana, ter pojasnil, da se razlogi za to zavrnitev nanašajo na sestavo in stabilnost ekipe, postopke, predlagane za prenos

znanja po koncu projekta, in dejstvo, da ponudba ne ponuja najboljšega razmerja med kakovostjo in ceno. Navedel je tudi, da lahko tožeča stranka pisno zahteva dodatne informacije o razlogih za zavrnitev njene ponudbe.

3 Tožeča stranka je 16. septembra 2004 izrazila ugovore glede razlogov za zavrnitev njene ponudbe in prosila GD za ribištvo, naj ji pošlje ime izbranega ponudnika, ocene, dodeljene njeni tehnični ponudbi in ponudbi izbranega ponudnika za vsako merilo ocenjevanja, kopijo poročila ocenjevalne komisije ter primerjavo med njeno finančno ponudbo in ponudbo izbranega ponudnika.

4 GD za ribištvo je z dopisom z dne 22. oktobra 2004 tožeči stranki odgovoril, da so vsi ponudniki, ki so zaprosili za dodatne informacije o zavrnitvi njihove ponudbe, te informacije prejeli sočasno z dopisom z dne 18. oktobra 2004, priloženim v prilogi. GD za ribištvo je v tem dopisu predložil nekatere dodatne informacije o oceni ponudbe tožeče stranke ter navedel tudi ime ponudnika, ki mu je bilo naročilo dodeljeno, in informacijo, da je bila njegova ponudba izbrana, ker je bila ekonomsko najugodnejša. Nazadnje je v obliki preglednice sporočil ocene, dodeljene ponudbi tožeče stranke in ponudbi izbranega ponudnika za vsako tehnično merilo ocenjevanja, ter rezultat finančne ocene.

5 Tožeča stranka je 25. novembra 2004 pri Splošnem sodišču vložila tožbo, vpisano pod opravilno številko T-465/04, s katero je predlagala razglasitev ničnosti zgoraj navedenega dopisa GD za ribištvo z dne 15. septembra 2004.

6 Splošno sodišče je s sodbo z dne 10. septembra 2008 v zadevi Evropaïki Dynamiki proti Komisiji (T-465/04, neobjavljena v ZOdl.) razglasilo ničnost odločbe Komisije o zavrnitvi ponudbe, ki jo je oddala tožeča stranka, in o dodelitvi prvega naročila izbranemu ponudniku.

7 Tožeča stranka je v dopisih z dne 7. oktobra 2008 in 5. marca 2009, ki ju je naslovila neposredno na predsednika Komisije in v katerih se je pritožila glede ukrepanja Komisije v zvezi z njo, v bistvu Komisijo pozvala, naj ponovno preuči vse obstoječe sporne zadeve, in izjavila, da je pripravljena umakniti vse tekoče tožbe v zvezi z oddajo javnih naročil Komisije.

8 Tožeča stranka je 25. septembra 2009 to tožbo vložila po telefaksu. Pošiljki, ki sta vsebovali podpisani izvirnik tožbe ter njene prepise in priloge, sta bili poslani 3. oktobra 2009 po kurirski službi.

9 Ker je sodno tajništvo Splošnega sodišča prejelo pošiljko, ki je vsebovala samo prepise tožbe, je 5. oktobra 2009 odvetnika tožeče stranke obvestilo, da pošiljka z izvirnikom še ni prispela. Zato sta bila prepis manjkajočih dokumentov in nov podpisani izvirnik tožbe vložena v sodnem tajništvu istega dne.

10 Sodno tajništvo Splošnega sodišča je 16. novembra 2009 tožečo stranko obvestilo, da se novi izvirnik tožbe, ki je bil vložen 5. oktobra 2009, razlikuje od prepisa tožbe, ki je prispel po telefaksu 25. septembra 2009. Zato je bil na podlagi člena 43(6) Poslovnika Splošnega sodišča za datum vložitve tožbe določen 5. oktober 2009, in ne 25. september 2009.

11 Tožeča stranka je z dopisom z dne 19. novembra 2009, ki je bil v sodno tajništvo Splošnega sodišča poslan naslednjega dne po telefaksu, potrdila prejem dopisa sodnega tajništva z dne 16. novembra 2009 in navedla razloge, zaradi katerih izvirnik tožbe ni prispel v rokih, ter prosila Splošno sodišče, naj v obravnavani zadevi prizna obstoj višje sile in ponovno razmisli o svoji odločitvi, da se kot datum vložitve tožbe uporabi 5. oktober 2009.

12 Tožeča stranka je 26. novembra 2009 po telefaksu poslala dopis v sodno tajništvo Splošnega sodišča, v katerem je pojasnila okoliščine, da je pošiljko izgubila družba, ki ji je zaupala kurirsko storitev, in znova zahtevala, naj se za datum vložitve izvirnika tožbe šteje 25. september 2009.

13 Kurirska družba, katere storitve je uporabila tožeča stranka, je 3. decembra 2009 tožečo stranko obvestila, da manjkajoče pošiljke ni našla.

14 Komisija je 29. januarja 2010 z ločenim aktom v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila ugovor nedopustnosti na podlagi člena 114(1) Poslovnika, ker naj bi odškodninski zahtevek zastaral.

15 Tožeča stranka je stališča glede ugovora nedopustnosti predložila 14. aprila 2010.

16 Splošno sodišče je na podlagi ukrepa procesnega vodstva z dopisom z dne 2. julija 2010 strankama postavilo pisno vprašanje glede uporabe člena 102(2) Poslovnika v obravnavani zadevi v zvezi s podaljšanjem procesnih rokov zaradi oddaljenosti za enkratno obdobje desetih dni. Stranki sta odgovorili v predpisanih rokih.

Predlogi strank

17 Tožeča stranka v tožbi Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– Komisiji naloži, naj ji plača znesek 2 milijona EUR, ki ustreza bruto dobičku, ki bi ga lahko imela od prvega naročila, če bi ji bilo to dodeljeno (50 % pogodbene vrednosti);

– Komisiji naloži, naj ji plača znesek 100.000 EUR, ki ustreza škodi zaradi izgubljene priložnosti za izvedbo naročila;

– Komisiji naloži plačilo stroškov.

18 Komisija v ugovoru nedopustnosti Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrže kot nedopustno;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

19 Tožeča stranka v stališčih glede ugovora nedopustnosti Splošnemu sodišču predlaga, naj ugovor nedopustnosti zavrne.

Pravo

20 V skladu s členom 114(1) Poslovnika lahko Splošno sodišče, če stranka to predlaga, odloči o ugovoru nedopustnosti, ne da bi odločalo o zadevi po temelju. V skladu z odstavkom 3 istega člena se ta predlog obravnava ustno, razen če Splošno sodišče ne odloči drugače.

21 Poleg tega lahko Splošno sodišče v skladu s členom 111 Poslovnika, če očitno ni pristojno za odločanje o tožbi ali če je tožba očitno nedopustna ali očitno brez pravne podlage, ne da bi nadaljevalo postopek, odloči z obrazloženim sklepom.

22 V obravnavani zadevi Splošno sodišče meni, da je zadeva po preučitvi spisa dovolj pojasnjena in da ni treba začeti ustnega postopka.

Trditve strank

23 Komisija uveljavlja ugovor nedopustnosti tožbe z obrazložitvijo, da je tožba zastarala, ker je bila vložena po poteku petletnega zastaralnega roka, ki je na področju nepogodbene odgovornosti Evropske skupnosti določen s členom 46 Statuta Sodišča.

24 Ta rok naj bi začel teči od trenutka dejanskega nastanka zatrjevane škode.

25 Komisija opozarja, da v obravnavani zadevi tožeča stranka zahteva povračilo škode, ki naj bi jo utrpela, ker ji prvo naročilo ni bilo dodeljeno, in podredno tudi odškodnino zaradi „izgube možnosti“.

26 Po mnenju Komisije je domnevna škoda, ki je bila povod za glavni in podredni zahtevek, nastala v trenutku, ko je bila sprejeta odločitev o zavrnitvi ponudbe tožeče stranke, ker v tistem trenutku tožeča stranka ni bila več v položaju, da bi ji bilo dodeljeno prvo naročilo. Škoda naj bi torej nastala z dnem, ko je Komisija tožečo stranko obvestila, da njena ponudba ni bila izbrana, to je 15. septembra 2004. Tega dne naj bi začel teči zastaralni rok, kot naj bi tožeča stranka implicitno priznala v dopisu z dne 19. novembra 2009, poslanem sodnemu tajništvu Splošnega sodišča. Tožba, vložena 5. oktobra 2009, naj bi bila torej zastarana.

27 Ta ugotovitev je po mnenju Komisije potrjena s sklepom Splošnega sodišča z dne 14. septembra 2005 v zadevi Ehcon proti Komisiji (T-140/04, ZOdl., str. II-3287). V skladu s točko 43 tega sklepa škoda zaradi nepridobljenega naročila, ki je predmet javnega razpisa, in škoda zaradi izgube možnosti za pridobitev tega naročila nastaneta z dnem, ko Komisija zavrne ponudbo neizbranega ponudnika. Ta zavrnitev torej pomeni dogodek, ki je povod za tožbo zaradi nepogodbene odgovornosti v smislu člena 46, prvi stavek, Statuta Sodišča.

28 Komisija navaja tudi, da je Splošno sodišče, potem ko je ugotovilo, da začne zastaralni rok teči z dnem zavrnitve ponudbe s strani Komisije, v točki 46 zgoraj v točki 27 navedenega sklepa Echon proti Komisiji razsodilo, da je v obravnavani zadevi navedeni rok začel teči najpozneje na dan, ko je tožeča stranka prejela drugo obvestilo Komisije, s katerim jo je seznanila z razlogi za zavrnitev njene ponudbe.

29 Po njenem mnenju iz točke 46 zgoraj v točki 27 navedenega sklepa Echon proti Komisiji ni mogoče sklepati, da je Splošno sodišče priznalo, da je datum, na katerega je začel teči zastaralni rok, datum, ko je ponudnik prejel dopis, v katerem je Komisija pojasnila razloge za zavrnitev njegove ponudbe. Ker je bila v zadevi, v kateri je bil sprejet ta sklep, tožba v vsakem primeru zastarana, poznavanje točnega datuma začetka zastaralnega roka namreč ni bilo pomembno. Poleg tega naj bi bilo tako sklepanje v nasprotju z besedilom zgoraj navedene točke 43 istega sklepa.

30 Nazadnje, tako sklepanje naj ne bi bilo v skladu z *ratio legis* zastaranja, katerega namen je, kot je Sodišče opozorilo v sklepu z dne 18. julija 2002 v zadevi Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi proti Komisiji (C-136/01 P, Recueil, str. I-6565, točka 28), uskladiti varstvo pravic oškodovane osebe in načelo pravne varnosti. Komisija opozarja na sodno prakso, v skladu s katero natančno poznavanje dejstev ni eden od pogojev, ki morajo biti izpolnjeni, da začne zastaralni rok teči. Na podlagi tega v obravnavani zadevi sklepa, da za začetek zastaralnega roka tožeči stranki ni bilo treba biti seznanjena s podrobnimi razlogi za zavrnitev njene ponudbe. Razmeroma dolg zastaralni rok naj bi bil namreč odobren prav zato, da bi imela tožeča stranka v tem obdobju čas zbrati te informacije.

31 Komisija torej meni, da bi morala biti tožba zaradi nepogodbene odgovornosti vložena najpozneje 25. septembra 2009, to je pet let po zavrnitvi ponudbe tožeče stranke in ob upoštevanju enkratnega desetdnevnega roka zaradi oddaljenosti.

32 Komisija nazadnje zavrača trditve tožeče stranke, da v obravnavani zadevi obstaja višja sila. V zvezi s tem navaja, da v skladu s sodno prakso pojem višje sile vsebuje objektivni in subjektivni element. Prvi se nanaša na nenavadne okoliščine in okoliščine, na katere zainteresirani nima vpliva, medtem ko se drugi nanaša na obveznost zainteresiranega, da se zavaruje pred posledicami nenavadnega dogodka tako, da sprejme potrebne ukrepe brez pretiranih žrtev. Splošno sodišče je zlasti s sodbo z dne

28. januarja 2009 v zadevi Centro Studi Manieri proti Svetu (T-125/06, ZOdl., str. II-69, točka 28) razsodilo, da bi moral zainteresirani posebej skrbno spremljati potek postopka in zlasti izkazati skrbnost glede upoštevanja rokov.

33 V zvezi s prvim elementom Komisija meni, da je prepozna dostava pošiljke neobičajen, vendar ne nepredvidljiv dogodek. Tudi če nedostava ene od dveh pošiljk, ki ju je poslala tožeča stranka, dejansko pomeni nenavaden dogodek, Komisija vseeno meni, da tožeča stranka ni izkazala potrebne skrbnosti, ker se je odločila počakati ne samo do poteka petletnega zastaralnega roka, ampak tudi do predvečera poteka dodatnega roka zaradi oddaljenosti, preden je tožbo po telefaksu poslala Splošnemu sodišču. Dalje naj bi tožeča stranka počakala ves delovni teden, preden je v zadnjem trenutku 3. oktobra 2009 dokumente izročila kurirski družbi, čeprav je vedela, da bo kakršna koli zamuda pri dostavi povzročila neupoštevanje roka. To tveganje naj bi torej sprejela ob polnem poznavanju dejstev.

34 Tožeča stranka v svojih stališčih glede ugovora nedopustnosti izpodbija določitev začetka zastaralnega roka, ki jo navaja Komisija. Zlasti zavrača trditev Komisije, da je zastaralni rok začel teči 15. septembra 2004, ko je bila obveščena, da njena ponudba ni bila izbrana. V zvezi s tem se sklicuje na točke 44, 45 in 48 zgoraj v točki 27 navedenega sklepa Ehcon proti Komisiji, ki naj bi bile v protislovju s točko 43, na katero se opira Komisija. Iz teh točk naj bi izhajalo, da so pogoji, na podlagi katerih lahko tožeča stranka uveljavlja svoje pravice do povračila, izpolnjeni šele takrat, ko se seznani z razlogi za odločitev Komisije, in ne na datum, ko je bila zgolj obveščena o rezultatu postopka oddaje javnega naročila. V obravnavanem primeru pa naj se tožeča stranka ne bi seznanila s temi razlogi pred 20. ali 23. oktobrom 2004.

35 Tožeča stranka še trdi, da je pogodba v obravnavani zadevi „okvirna pogodba“ in da zato nobena škoda ne nastane in nobena škoda ni gotova pred podpisom „posebne pogodbe“. Iz tega naj bi izhajalo, da naj bi zastaralni rok začel teči šele od trenutka dejanskega podpisa „posebne pogodbe“ med Komisijo in izbranim ponudnikom.

36 Po mnenju tožeče stranke je torej tožba zaradi nepogodbene odgovornosti zastarala najprej 3. novembra 2009, če se upošteva rok zaradi oddaljenosti, je to pet let in deset dni po seznanitvi z razlogi za zavrnitev njene ponudbe s strani Komisije.

37 Tožeča stranka poleg tega zavrača trditev Komisije na podlagi zgoraj v točki 30 navedenega sklepa Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi proti Komisiji, ker je dejansko stanje v zadevi, v kateri je bil sprejet navedeni sklep, preveč oddaljeno od obravnavane zadeve, da bi bilo upoštevno. Po njenem mnenju v zadevah s področja javnih naročil zavrnjeni ponudnik, če ne pozna natančnih razlogov za zavrnitev svoje ponudbe, ne more presoditi, ali je akt nezakonit in torej ali obstaja škoda, kar je prvi pogoj za vložitev tožbe zaradi nepogodbene odgovornosti zoper Skupnost. Tožeča stranka zato meni, pri čemer se sklicuje na točko 45 zgoraj v točki 27 navedenega sklepa Ehcon proti Komisiji, da je sporočitev obrazložitve odločitve pogoj *sine qua non*, da bi zadevna oseba lahko presodila zakonitost postopka.

38 Poleg tega poudarja, da je po njeni zahtevi Komisija zavlačevala več kot en mesec, preden ji je pojasnila razloge za odločitev o zavrnitvi njene ponudbe, in da naj bi Komisija zdaj to obdobje nedelovanja poskušala vključiti v zastaralni rok za vložitev tožbe zaradi nepogodbene odgovornosti.

39 Nazadnje naj bi v obravnavani zadevi odločitev Splošnega sodišča v zgoraj v točki 6 navedeni sodbi Evropaïki Dynamiki proti Komisiji, da razglasi ničnost odločbe Komisije, da se prvo naročilo ne dodeli tožeči stranki, temeljila predvsem na nezadostnosti obrazložitve te odločbe. Zato naj bi tožeča stranka pojasnilo v zvezi z zavrnitvijo njene ponudbe prejela šele na datum izreka navedene sodbe, to je 10. septembra 2008.

40 Tožeča stranka izpodbija tudi trditev Komisije v zvezi z njenim dopisom z dne 19. novembra 2009, in sicer da naj bi to pomenilo implicitno sprejetje, da je zastaralni rok začel teči 15. septembra 2004. Ta dopis naj bi napisala kot previdnostni ukrep na podlagi člena 43(6) Poslovnika, da bi prehitela trditve Komisije, in naj ga nikakor ne bi bilo mogoče razlagati, kot da je sprejela datum 15. september 2004 kot začetek zastaralnega roka.

41 Kar zadeva vprašanje datuma vložitve izvirnika tožbe, ki ga je uporabilo Splošno sodišče, tožeča stranka najprej trdi, da razen podpisa, ki ga je njen odvetnik moral dodati na različico tožbe, ki je bila ponovno natisnjena zaradi izgubljenega izvirnika, poslanega po kurirski službi, ni nobene razlike med različico, poslano po telefaksu 25. septembra 2009, in izvirnikom, ki je bil v sodnem tajništvu vložen 5. oktobra 2009. Morebitna razlika v podpisu naj ne bi pomenila kršitve člena 43(6) Poslovnika.

42 Tožeča stranka dalje izpodbija trditve Komisije, da se v obravnavani zadevi višja sila ne uporablja. Poudarja, da so bili vsi postopki za vložitev tožbe opravljeni v rokih. Vsekakor meni, da čeprav prepozna dostava pošiljke pomeni precejšnje tveganje, to ni mogoče reči za izgubo pošiljke, še zlasti ker je bila navedena pošiljka poslana po družbi, ki pripada Deutsche Post.

43 Tožeča stranka tako izpodbija načela, ki izhajajo iz sodne prakse in na katera se sklicuje Komisija, ter opozarja, da je, potem ko je v roku poslala telefaks tožbe, na spletni strani kurirske družbe preverila, ali je bila pošiljka, ki je vsebovala izvirnik in priloge, dejansko dostavljena v roku, to je 5. oktobra 2009. Šele popoldne istega dne naj bi sodno tajništvo tožečo stranko obvestilo, da izvirnik ni prispel. Takrat naj bi nemudoma stopila v stik s kurirsko družbo, in ko je ugotovila, da pošiljke ne bo mogoče pravočasno najti, je natisnila nov prepis tožbe in ga v sodno tajništvo dostavila 5. oktobra 2009 zvečer.

44 Tožeča stranka naj bi s tem, ko je sprejela ustrezne ukrepe za zagotovitev vložitve tožbe v rokih, izkazala skrbnost in naj ne bi mogla predvideti oziroma nikakor preprečiti izgube izvirnega dokumenta.

45 Nazadnje tožeča stranka zahteva, naj se ta zadeva obravnava *ad hoc*, ker je kurirska družba na novo in nepreklicno izgubila izvirni dokument.

Presoja Splošnega sodišča

46 V skladu s členom 46 Statuta Sodišča, ki se za postopek pred Splošnim sodiščem uporablja v skladu s členom 53, prvi odstavek, navedenega statuta, tožbe proti Skupnosti v zadevah, ki izhajajo iz nepogodbene odgovornosti, zastarajo po petih letih od nastanka kršitve. Zastaralni rok se prekine, če se pri Sodišču vloži tožba ali če je oškodovanec predhodno naslovil svojo zahtevo na pristojno institucijo.

47 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora biti za uveljavljanje nepogodbene odgovornosti Skupnosti v smislu člena 288, drugi odstavek, ES zaradi nezakonitega ravnanja njenih organov izpolnjen niz pogojev, in sicer nezakonitost ravnanja, ki se očita institucijam, resničnost škode ter obstoj vzročne zveze med zatrjevanim ravnanjem in uveljavljano škodo (glej sodbo Sodišča z dne 9. novembra 2006 v zadevi Agraz in drugi proti Komisiji, C-243/05 P, ZOdl., str. I-10833, točka 26 in navedena sodna praksa; sodbo Splošnega sodišča z dne 11. julija 1996 v zadevi International Procurement Services proti Komisiji, T-175/94, Recueil, str. II-729, točka 44, in zgoraj v točki 32 navedeno sodbo Centro Studi Manieri proti Svetu, točka 97).

48 Iz ustaljene sodne prakse tudi izhaja, da zastaralni rok začne teči, ko so izpolnjeni vsi pogoji, od katerih je odvisna obveznost povračila, in zlasti ko je škoda, ki jo je treba povrniti, konkretizirana. Zlasti pri sporih, ki tako kot v obravnavani zadevi izvirajo iz posamičnih aktov, zastaralni rok začne teči, ko ti akti začnejo učinkovati na osebe, ki jih zadevajo (glej v tem smislu sodbi Sodišča z dne 19. aprila 2007 v zadevi Holcim (Deutschland) proti Komisiji, C-282/05 P, ZOdl., str. I-2941, točki 29 in 30, in z dne 11. junija 2009 v zadevi Transports Schiocchet - Excursions proti Komisiji, C-335/08 P, neobjavljena v ZOdl., točka 33, ter sklep Splošnega sodišča z dne 27. avgusta 2009 v zadevi Abouchar proti Komisiji, T-367/08, neobjavljen v ZOdl., točka 23).

49 Opozoriti je treba še, da je namen zastaranja uskladiti varstvo pravic oškodovane osebe in načelo pravne varnosti. Trajanje zastaralnega roka je bilo torej določeno ob upoštevanju zlasti časa, ki ga potrebuje domnevno oškodovana stranka, da zbere ustrezne informacije za morebitno tožbo in preveri dejstva, na katera bi se lahko sklicevala v podporo tej tožbi (glej v tem smislu zgoraj v točki 30 navedeni sklep Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi proti Komisiji, točka 28; sklep Splošnega sodišča z dne 16. decembra 2009 v zadevi Cattin proti Komisiji, T-194/08, neobjavljen v ZOdl., točka 69, in sodbo Splošnega sodišča z dne 28. septembra 2010 v zadevi C-Content proti Komisiji, T-247/08, neobjavljena v ZOdl., točka 54).

50 Poleg tega je treba navesti, da v skladu s sodno prakso natančno in podrobno poznavanje dejstev s strani oškodovanca nima pomena, saj poznavanje dejstev ni eden od pogojev, ki morajo biti izpolnjeni, da začne teči zastaralni rok iz člena 46 Statuta Sodišča. Subjektivne presoje resničnosti škode ni mogoče upoštevati pri določitvi začetka zastaralnega roka za tožbo zaradi nepogodbene odgovornosti Skupnosti (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 17. julija 2008 v zadevi Komisija proti Cantina sociale di Dolianova in drugi, C-51/05 P, ZOdl., str. I-5341, točka 61 in navedena sodna praksa).

51 V obravnavani zadevi tožeča stranka primarno predlaga povračilo škode, ki naj bi jo utrpela, ker ji prvo naročilo ni bilo dodeljeno, in sicer v znesku, ki ustreza bruto dobičku, ki bi ga lahko imela od tega naročila (50 % pogodbene vrednosti). Podredno predlaga odškodnino zaradi izgube možnosti, ker naj bi sočasno utrpela škodo zaradi izgubljene priložnosti za izvedbo prvega naročila in škodo zaradi izgubljene priložnosti, da se ji dodelijo druga naročila, zlasti naročilo, ki ga je leta 2008 v okviru javnega razpisa MARE/2008/01 (v nadaljevanju: naslednje naročilo), katerega začetna vrednost je presegala 5 milijonov EUR, GD Komisije za pomorske zadeve in ribištvo oddal pogodbeniku, ki je dobil prvo naročilo (v nadaljevanju: škoda zaradi izgube možnosti za pridobitev naslednjih naročil).

Škodi zaradi nepridobljenega prvega naročila in izgube možnosti za pridobitev tega naročila

52 Kot je Splošno sodišče že poudarilo v zadevi, v kateri je bil sprejet zgoraj v točki 27 navedeni sklep Ehcon proti Komisiji, sta škoda zaradi nepridobljenega spornega naročila in škoda zaradi izgube možnosti za pridobitev tega naročila nastali z dnem, ko je Komisija zavrnila ponudbo tožeče stranke, pri čemer ta zavrnitev pomeni tudi

dogodek, ki je povod za tožbo zaradi nepogodbene odgovornosti v smislu člena 46 Statuta Sodišča (glej v tem smislu zgoraj v točki 27 navedeni sklep Ehcon proti Komisiji, točka 43).

53 Tožeča stranka je bila o zavrnitvi svoje ponudbe obveščena z dopisom z dne 15. septembra 2004, ki ga je prejela istega dne (glej točko 2 zgoraj).

54 Res se zdi, kot trdi tožeča stranka, da Splošno sodišče v točkah 44, 45 in 48 zgoraj v točki 27 navedenega sklepa Ehcon proti Komisiji postavlja pod vprašaj rešitev iz točke 43 navedenega sklepa, v skladu s katero so zadevne škode nastale z dnem zavrnitve ponudbe. Vendarle pa je treba vse te točke brati v njihovem kontekstu in logičnem vrstnem redu. Zlasti v točki 45 je Splošno sodišče, ki je trdilo, da „so bili vsi pogoji za izvajanje pravice tožeče stranke do povračila škode izpolnjeni najpozneje 20. marca 1997[, to je na dan, ko se je tožeča stranka v navedeni zadevi seznanila z razlogi za odločitev o zavrnitvi,] in da se je torej petletni zastaralni rok iztekel najpozneje 20. marca 2002“, preprosto menilo, da je bila v navedeni zadevi tožba v vsakem primeru prepozna, ker je bila vložena šele 8. aprila 2004. Glede na okoliščine te zadeve zaradi zadnje ugotovitve Splošnega sodišča ne more biti vprašljiva glavna predpostavka njegovega sklepanja, v skladu s katero škoda, kot je škoda v obravnavanem primeru, nastane z dnem zavrnitve ponudbe, ker je zavrnitev dogodek, ki je povod za tožbo zaradi odgovornosti.

55 Ugotoviti je torej treba, da sta domnevni škodi, ki sta bili v obravnavanem primeru povod za tožbo zaradi nepogodbene odgovornosti zoper Skupnost, nastali na datum odločitve Komisije o zavrnitvi ponudbe tožeče stranke in da je zastaralni rok za to tožbo začel teči od trenutka, ko je bila tožeča stranka obveščena o tej odločitvi, to je 15. septembra 2004.

56 V skladu s členom 46 Statuta Sodišča se zastaralni rok prekine samo, če se pri sodišču Skupnosti vloži tožba ali če se pristojni instituciji Skupnosti predhodno predloži zahteva, vendar se v zadnjem primeru ta rok prekine samo, če zahtevi sledi tožba v roku, določenem s sklicevanjem na člen 230 ES ali člen 232 ES, odvisno od primera.

57 V zvezi s tem dopisa z dne 7. oktobra 2008 in 5. marca 2009, ki ju je tožeča stranka poslala predsedniku Komisije, ne vsebujeta nobene izrecne zahteve za povračilo in jima ni sledila tožba v roku, določenem s sklicevanjem na člen 230 ES ali člen 232 ES. Navedena dopisa torej nikakor ne vplivata na petletni zastaralni rok, določen s členom 46 Statuta Sodišča.

58 Petletni zastaralni rok se je torej, kar zadeva zatrjevani škodi, iztekel 15. septembra 2009, ne da bi bil prekinjen.

59 Nobena trditev tožeče stranke ne more ovreči te ugotovitve.

60 Prvič, tožeča stranka v bistvu na podlagi točk 45 in 48 zgoraj v točki 27 navedenega sklepa Ehcon proti Komisiji trdi, da je za dokaz nezakonitega ravnanja Komisije morala poznati razloge za odločitev, ki jo je sprejela Komisija, in da z navedenimi razlogi ni bila seznanjena pred 20. ali 23. oktobrom 2004. Njena tožba naj bi torej zastarala najprej 3. novembra 2009, to je po koncu obdobja petih let in desetih dni od 22. oktobra 2004, in ne 25. septembra 2009.

61 V zvezi s tem zadostuje navesti, da, kot je bilo navedeno v točkah 52 in 55 zgoraj, zavrnitev ponudbe, in ne obrazložitev te zavrnitve, pomeni dogodek, ki je povod za tožbo zaradi nepogodbene odgovornosti na področju javnih naročil, in povzroči škodo, ki naj bi jo utrpel zavrnjeni ponudnik.

62 Poleg tega iz sodne prakse izhaja, da dejstvo, da je tožeča stranka ob vložitvi odškodninskega zahtevka zoper Skupnost menila, da nima vseh elementov, na podlagi katerih bi lahko v okviru sodnega postopka pravno zadostno dokazala odgovornost Skupnosti, ne more kot tako preprečiti teka zastaralnega roka. Če bi bilo tako, bi nastala zmeda med procesnim merilom v zvezi z začetkom zastaralnega roka in ugotovitvijo obstoja pogojev za odgovornost, o čemer lahko končno odloči le sodišče, ki mu je bila zadeva predložena za dokončno vsebinsko presojo spora (sklep Splošnega sodišča z dne 17. januarja 2001 v zadevi Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi proti Komisiji, T-124/99, Recueil, str. II-53, točka 24).

63 Ugotoviti je treba tudi, da je v nasprotju s trditvami tožeče stranke, ki se opira na točki 45 in 48 zgoraj v točki 27 navedenega sklepa Ehcon proti Komisiji, v obravnavani zadevi dopis GD za ribištvo z dne 15. septembra 2004 – ki je bil izpodbijani akt v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj v točki 6 navedena sodba Evropaïki Dynamiki proti Komisiji – že vseboval prvo navedbo razlogov za zavrnitev njene ponudbe (glej točko 2 zgoraj). Namen dopisov, ki ju je GD za ribištvo poslal pozneje, je bil zgolj na zahtevo tožeče stranke zagotoviti dodatna pojasnila v zvezi s temi razlogi ter značilnostmi in prednostmi izbrane ponudbe (glej točki 3 in 4 zgoraj). Poleg tega dejstvo, da je bila z razlogi za zavrnitev ponudbe domnevno podrobno seznanjena nekaj dni po tem, ko je bilo poslano obvestilo o zavrnitvi, ni v nasprotju s sodno prakso, navedeno v točki 49 zgoraj, v skladu s katero se pri dolžini zastaralnega roka upošteva zlasti čas, ki ga potrebuje domnevno oškodovana stranka, da zbere ustrezne informacije za morebitno tožbo in preveri dejstva, na katera bi se lahko sklicevala v podporo tej tožbi.

64 Skratka, posledica zadržanja zastaralnega roka tožbe zaradi nepogodbene odgovornosti Skupnosti za toliko časa, dokler domnevni oškodovanec ni osebno prepričan, da je bil oškodovan, je, da se trenutek zastaranja navedene tožbe razlikuje glede na osebno dojemanje, ki bi ga lahko posamezna stranka imela glede resničnosti škode, kar je v nasprotju z zahtevo po pravni varnosti, potrebno za uporabo zastaralnih rokov (glej v tem smislu zgoraj v točki 49 navedeno sodbo C-Content proti Komisiji, točka 55 in navedena sodna praksa).

65 V zvezi s tem je treba nazadnje navesti, da, kot pravilno poudarja Komisija, iz dopisa z dne 19. novembra 2009, ki ga je tožeča stranka poslala v sodno tajništvo Splošnega sodišča, izhaja, da je ta menila, da je do nezakonitega ravnanja Komisije prišlo takoj, ko je bil poslan dopis o zavrnitvi ponudbe z dne 15. septembra 2004, s čimer tožeča stranka implicitno priznava, da je zastaralni rok začel teči s tem datumom.

66 Drugič, tožeča stranka navaja, da naj bi bil za nastanek škode, ker je prvo naročilo okvirna pogodba, potreben podpis posebne pogodbe. Poudariti je treba, da je v skladu s sodno prakso pogoj v zvezi z obstojem gotove škode izpolnjen, kadar je škoda neizbežna in predvidljiva z zadostno gotovostjo, tudi če je ni mogoče natančno številčno opredeliti (sodba Sodišča z dne 14. januarja 1987 v zadevi Zuckerfabrik Bedburg in drugi proti Svetu in Komisiji, 281/84, Recueil, str. 49, točka 14; glej zgoraj v točki 48 navedeni sklep Abouchar proti Komisiji, točka 24 in navedena sodna praksa). Poleg tega lahko zastaranje teče šele od trenutka, ko je premoženjska škoda dejansko nastala (zgoraj v točki 48 navedena sodba Holcim (Deutschland) proti Komisiji, točka 33). V okviru postopka javnega razpisa škoda, ki nastane zavrnjenemu ponudniku zaradi nepridobljenega naročila in izgube možnosti za pridobitev tega naročila, izhaja neposredno in nemudoma iz odločitve o zavrnitvi njegove ponudbe, neodvisno od prihodnjega podpisa posebne pogodbe med institucijo Skupnosti in izbranim kandidatom. Iz enakih razlogov je treba zavrniti trditev, ki jo tožeča stranka prvič

uveljavlja v pisnem odgovoru na vprašanje Splošnega sodišča in v skladu s katero je zaradi okvirne pogodbe škoda trajala ves čas, ko je bila tožeča stranka prikrajšana za možnost podpisa posameznih pogodb.

67 Tretjič, ob upoštevanju analize iz točk od 52 do 55 zgoraj se tožeča stranka ne more upravičeno sklicevati na zamudo, s katero naj bi Komisija odgovorila na njeno zahtevo po pojasnilih v zvezi z razlogi za zavrnitev njene ponudbe.

68 Četrtič, tožeča stranka v bistvu trdi, da je prava pojasnila v zvezi z zavrnitvijo njene ponudbe imela šele na datum sodbe Splošnega sodišča, s katero je razglasilo ničnost odločbe, ki je bila vzrok za škodo. Ugotoviti je treba, da je trditev tožeče stranke povsem nejasna. Vsekakor v zvezi s tem zadostuje opozoriti, da za začetek zastaralnega roka ni pomembno, da je bilo nezakonito ravnanje Skupnosti ugotovljeno s sodno odločbo (zgoraj v točki 48 navedena sodba Holcim (Deutschland) proti Komisiji, točka 31). V preostalem je treba napotiti na ugotovitve iz točk od 61 do 64 zgoraj.

69 Nazadnje, petič, tožeča stranka v pisnem odgovoru na vprašanje Splošnega sodišča navaja novo trditev, in sicer da je bila odločitev o zavrnitvi njene ponudbe in dodelitvi naročila drugemu ponudniku objavljena kot vse druge take odločitve in v skladu s členoma 118 in 120 Uredbe Komisije (ES, Euratom) št. 2342/2002 z dne 23. decembra 2002 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 1605/2002 o finančni uredbi, ki se uporablja za splošni proračun Evropskih skupnosti (UL L 357, str. 1, v nadaljevanju: podrobna pravila za izvajanje) v delu S Uradnega lista 16. decembra 2004 in da zato ta datum, ki določa neovrgljiv rok, pomeni začetek zastaralnega roka.

70 V zvezi s tem je treba še enkrat opozoriti, da zavrnitev ponudbe pomeni dogodek, ki je povod za tožbo zaradi nepogodbene odgovornosti na področju javnih naročil, in povzroči škodo, ki naj bi jo domnevno utrpel zavrnjeni ponudnik. Zato začne zastaralni rok teči od dneva, ko je zavrnjeni ponudnik osebno obveščen o zavrnitvi svoje ponudbe, in ne od datuma objave obvestila o oddaji javnega naročila v Uradnem listu. Vsekakor je treba navesti tudi to, da je v nasprotju s trditvami tožeče stranke objava takega obvestila, katerega namen je obvestiti tretje osebe, v skladu s členom 118(4) podrobnih pravil za izvajanje obvezna samo za naročila, katerih vrednost je enaka ali višja od mejnih zneskov, določenih v členu 158 navedenih podrobnih pravil za izvajanje.

71 Glede na vse te ugotovite je petletni zastaralni rok za vložitev tožbe zaradi nepogodbene odgovornosti potekel 15. septembra 2009.

72 Čeprav tožeča stranka v obravnavani zadevi trdi, da bi bilo treba zaradi višje sile uporabiti datum pošiljanja telefaksa namesto datuma vložitve izvirnika tožbe, je treba vsekakor ugotoviti, da je tožeča stranka tožbo po telefaksu poslala 25. septembra 2009, ko je zastaralni rok že potekel.

73 Tožeča stranka trdi, da se v tem primeru uporablja enkratni desetdnevni rok zaradi oddaljenosti. Če bi torej sprejeli trditve tožeče stranke v zvezi z obstojem višje sile in če bi kot datum vložitve tožbe uporabili 25. september 2009, bi bila tožba dopustna. Ugovor Komisije v zvezi z zastaranjem namreč temelji na dejstvu, da je treba za tožbo šteti, da je bila vložena 5. oktobra 2009, in ne, kot trdi tožeča stranka, 25. septembra 2009.

74 Tožeča stranka je v odgovoru na pisno vprašanje Splošnega sodišča v zvezi z uporabo člena 102(2) Poslovnika v tem primeru trdila, da njena tožba ni zastarana, ker bi bilo treba zastaralni rok podaljšati za enkratni desetdnevni rok zaradi oddaljenosti, določen v navedenem členu 102. V zvezi s tem se sklicuje tudi na točko 26 sodbe Splošnega sodišča z dne 14. septembra 1995 v zadevi Lefebvre in drugi proti Komisiji (T-571/93, Recueil, str. II-2379), v kateri je bilo priznano, da se roki zaradi oddaljenosti uporabljajo za zadeve, ki izhajajo iz nepogodbene odgovornosti.

75 Treba je navesti, da se v skladu s členom 102(2) Poslovnika rok zaradi oddaljenosti nanaša samo na procesne roke, in ne na zastaralni rok iz člena 46 Statuta Sodišča, katerega potek povzroči zastaranje tožbe zaradi nepogodbene odgovornosti in ki se zato ne podaljša za noben rok zaradi oddaljenosti (glej v tem smislu sodbi Splošnega sodišča z dne 11. januarja 2002 v zadevi Biret in Cie proti Svetu, T-210/00, Recueil, str. II-47, točki 19 in 45, in z dne 21. aprila 2005 v zadevi Holcim (Deutschland) proti Komisiji, T-28/03, ZOdl., str. II-1357, točka 74; sklep Splošnega sodišča z dne 19. maja 2008 v zadevi Transport Schiocchet - Excursions proti Komisiji, T-220/07, neobjavljen v ZOdl., točki 15 in 35, ter zgoraj v točki 49 navedeni sklep Cattin proti Komisiji, točki 61 in 65).

76 V zvezi s tem je treba poleg tega opozoriti, da pogoji, od katerih je odvisno uveljavljanje nepogodbene odgovornosti Skupnosti, in posledično pravila zastaranja, ki urejajo s tem povezane tožbe, lahko temeljijo le na strogo objektivnih merilih. Če bi bilo drugače, bi to lahko škodilo načelu pravne varnosti, na katero se opirajo pravila zastaranja (glej zgoraj v točki 50 navedeno sodbo Komisija proti Cantina sociale di Dolianova in drugi, točka 59 in navedena sodna praksa).

77 Poleg tega je o dejstvu, da so procesni roki, kot so roki za vložitev tožbe, in petletni zastaralni rok za tožbo zaradi nepogodbene odgovornosti zoper Skupnost, po naravi različni, mogoče sklepati tudi iz sodne prakse. Roki za vložitev tožbe so namreč zavezujoči in jih stranke in sodišče ne morejo spreminjati, saj so bili določeni zaradi zagotovitve jasnosti in varnosti pravnih položajev. Zato mora Splošno sodišče, celo po uradni dolžnosti, preučiti, ali je bila tožba vložena v predpisanih rokih (glej sodbo

Splošnega sodišča z dne 28. januarja 2004 v združenih zadevah OPTUC proti Komisiji, T-142/01 in T-283/01, Recueil, str. II-329, točka 30 in navedena sodna praksa; glej v tem smislu tudi sklep Sodišča z dne 25. novembra 2008 v zadevi TEA proti Komisiji, C-500/07 P, neobjavljen v ZOdl., točka 20). Po drugi strani sodišče ne more po uradni dolžnosti preizkusiti tožbenega razloga, ki se nanaša na zastaranje tožbe zaradi nepogodbene odgovornosti (sodba Sodišča z dne 30. maja 1989 v zadevi Roquette frères proti Komisiji, 20/88, Recueil, str. 1553, točki 12 in 13).

78 Poleg tega iz člena 46 Statuta Sodišča izhaja, da se zastaralni rok prekine, če se pri Sodišču vloži tožba ali če je oškodovanec predhodno naslovil svojo zahtevo na pristojno institucijo. Ta določba pri izračunu zastaralnega roka ne razlikuje med tem, ali vzrok za prekinitev tega roka izhaja iz vložitve tožbe ali predložitve predhodne zahteve. Posledica uporabe procesnega roka, določenega v členu 102(2) Poslovnika, ki se lahko predvidi samo v primeru sodnega postopka, bi bila, da bi zastaralni rok potekel ob koncu različnega obdobja, odvisno od tega, ali bi se oškodovana stranka odločila obrniti neposredno na sodišče Skupnosti ali najprej na pristojno institucijo. Zaradi take razlike, ki ni predvidena v členu 46 Statuta Sodišča, bi bil potek zastaralnega roka odvisen od dejavnika, ki ni objektiven, posledica tega pa bi bila spodbujanje sodnega reševanja sporov namesto prizadevanja za sporazumne rešitve.

79 Dejstvo, da je Splošno sodišče leta 1995 v sodbi, ki je ostala osamljen primer (zgoraj v točki 74 navedena sodba Lefebvre in drugi proti Komisiji, točka 26), razsodilo, da je treba v okviru zastaranja tožb zoper Skupnost na področju nepogodbene odgovornosti upoštevati rok zaradi oddaljenosti na podlagi členov 101 in 102(2) Poslovnika, v nasprotju s trditvami tožeče stranke ne more ovreči take ugotovitve.

80 Iz vsega navedenega izhaja, da je ta tožba zaradi nepogodbene odgovornosti zastarana, kar zadeva zatrjevani škodi, ker je bila vložena več kot pet let po nastanku dogodkov, ki so bili povod zanjo, v smislu člena 46 Statuta Sodišča, ne da bi bilo treba preučiti druge razloge in trditve, ki jih uveljavljata stranki, vključno z razlogom, ki se nanaša na obstoj nepredvidenih okoliščin ali višje sile.

Škoda zaradi izgube možnosti za pridobitev naslednjih naročil

81 V zvezi s škodo zaradi izgube možnosti za pridobitev naslednjih naročil je treba najprej preučiti utemeljenost zahtevka tožeče stranke (glej v tem smislu zgoraj v točki 27 navedeni sklep Ehcon proti Komisiji, točka 72).

82 Tožeča stranka trdi, da bi, če bi ji bilo dodeljeno prvo naročilo, pridobila dragoceno strokovno znanje in izkušnje ter bi tako povečala svoje možnosti za pridobitev drugih naročil, vključno z naslednjim naročilom.

83 Kot je bilo navedeno v točki 47 zgoraj, mora biti v skladu z ustaljeno sodno prakso za uveljavljanje nepogodbene odgovornosti Skupnosti izpolnjen niz pogojev, in sicer nezakonitost ravnanja, ki se očita institucijam, resničnost škode ter obstoj vzročne zveze med zatrjevanim ravnanjem in uveljavljano škodo.

84 Kar najprej zadeva naslednje naročilo, je treba navesti, da tožeča stranka ni predložila nobenega podatka, na podlagi katerega bi bilo mogoče ugotoviti razmerje med prvim naročilom in naslednjim naročilom. Zato ni mogoče ugotoviti, da obstaja kakršna koli vzročna zveza med nezakonito zavrnitvijo ponudbe tožeče stranke v prvem postopku

oddaje naročila in škodo, ki naj bi jo ta utrpela zaradi izgube možnosti za pridobitev naslednjega naročila (glej v tem smislu zgoraj v točki 27 navedeni sklep Ehcon proti Komisiji, točka 76).

85 Izgubo možnosti za pridobitev naslednjega naročila je v vsakem primeru mogoče šteti za resnično in gotovo škodo le ob predpostavki, da bi ob neobstoju nepravilnega ravnanja Komisije tožeča stranka nedvomno dobila prvo naročilo. Vendar je treba poudariti, da ima naročnik v sistemu javnih razpisov, kot je ta v obravnavani zadevi, široko diskrecijsko pravico pri sprejemanju odločitve o oddaji naročila (glej v tem smislu zgoraj v točki 27 navedeni sklep Ehcon proti Komisiji, točka 77). Navesti je treba tudi to, da je Splošno sodišče odločbo o zavrnitvi ponudbe, ki jo je oddala tožeča stranka, in dodelitvi prvega naročila izbranemu ponudniku razglasilo za nično samo zato, ker je Komisija kršila obveznost obrazložitve te odločbe (zgoraj v točki 6 navedena sodba Evropaïki Dynamiki proti Komisiji, točka 80). Ne samo da tožeča stranka ni bila nikakor prepričana, da bo dobila prvo naročilo, ampak tudi v spisu ni nobenega podatka, ki bi lahko podpiral tako ugotovitev.

86 Iz tega sledi, da tudi če je tožeča stranka morebiti izgubila možnost za pridobitev prvega naročila zaradi domnevno krivdnega ravnanja GD za ribištvo in utrpela škodo, ki je vsekakor zastarala, samo te izgube možnosti ni mogoče šteti za zadostno, da bi tožeči stranki povzročila resnično in gotovo škodo zaradi izgube možnosti za pridobitev naslednjega naročila, če bi bilo resnično, da je to naročilo zadostno povezano s prvim naročilom (glej v tem smislu zgoraj v točki 27 navedeni sklep Ehcon proti Komisiji, točka 77).

87 Enake ugotovitve veljajo še toliko bolj za škodo, ki jo tožeča stranka zelo splošno navaja v tožbi in ki naj bi izhajala iz izgube možnosti za pridobitev drugih naročil Komisije.

88 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba zahtevek tožeče stranke za povračilo škode, izhajajoče iz izgube možnosti za pridobitev naslednjih naročil, zavrniti kot očitno pravno neutemeljen, ne da bi bilo treba odločiti o njegovi dopustnosti.

89 To tožbo je torej treba v celoti zavreči oziroma zavrniti kot delno nedopustno in delno očitno neutemeljeno.

Stroški

90 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogi Komisije naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi senat)

sklenilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Družbi Evropaïki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE se naloži plačilo stroškov.

V Luxembourgu, 22. junija 2011.

Sodni tajnik
E. Coulon

Predsednik
J. Azizi